

Esther Strik, te jong ingehaald door de dood

door Carlo Nijveen

HAARLEM - Pretogen onder een licht golvende haardos. Bietje in de rechterhand. Naar wie of wat zij kijkt, is op de foto onzichtbaar. Maar dat ze lof heeft, spat ervan af. 'Strik'le ten voeten uit.

Amper twee dagen nadat de Haarlemse Esther Strik (34) in het Antoni van Leeuwenhoek Ziekenhuis haar laatste adem heeft uitgeblazen, is haar beeltenis terug te vinden op de pagina familieberichten van deze krant. Vrolijk lachend. Omringd door een zee van woorden. Verbale droefenis, vermengd met een kleine, hartgrondige scheldkanonnade en veel - heel veel - geschreven liefdes. Een 'gewone' Haarlemse, die ongewild hoofdrolspeler is geworden in een uiterst wrang verhaal. De ongelijke strijd tegen een rotziekte.

Vage buikklachten. Daarmee is Esthers lijdensweg zo'n negen maanden geleden begonnen, zegt haar vriend Harald Visser. 'Esther is naar de huisarts gegaan, maar die kon er niet achterkomen wat er nu precies aan de hand was. Daarom heeft hij haar op een gegeven moment doorverwezen naar een specialist in het Kennemer Gasthuis. In dat ziekenhuis hebben ze met verschillende onderzoeksmethodes Esthers maag onderzocht.'

'Maandag 3 oktober kregen wij de uitslag te horen. In Esthers maag waren wat 'onrustige' cellen zichtbaar. Ze moest meteen in het ziekenhuis blijven, om een scan te laten maken. De volgende dag kwam de diagnose: maagkanker. Op dat moment stortte onze wereld in.' Veel tijd om bij de pakken neer te zitten krijgen Esther en Harald niet. Een chirurg van het 'Kennemer' laat weten dat hij de Haarlemse - in het dagelijks leven werkzaam in het verpleeghuis Reinalda - zo snel mogelijk wil opereren. Tijdens de ingreep zal in elk geval een tumor uit Esthers maag moeten worden verwijderd.

'Omdat Esther was afgevalen, moest zij in het ziekenhuis eerst tien dagen aansterken met behulp van sondevoeding. Op 14 oktober is ze geopereerd. De ingreep lukte, maar de arts liet ons weten dat hij zich zorgen maakte. De tumor bleek in Esthers maagwand te zijn genesteld.'

Nieuwe onderzoeken volgden. Esther herstelde goed, maar kreeg zeven dagen na de operatie te horen dat de arts ook in haar buik actieve kankercellen had gevonden.

'In het Kennemer Gasthuis was

Esther Strik tijdens een op 29 oktober 2005 gemaakt boottochtje over het Spaarne. Particuliere foto

de boodschap: in uw specifieke geval kunnen wij hier niks meer doen. Daarom is Esther doorverwezen naar het Antoni van Leeuwenhoek. Als verdoofd zijn wij naar huis gereden. Onderweg passeerden we de nieuwbouw van het Reinalda Huis, waar Esther zou komen te werken. Althans, dat was de bedoeling. Esther volgde een opleiding tot bejaardenverzorgster. Daarvoor heeft zij hier in Haarlem enige tijd gewerkt als kraamverzorgster. Maar eigenlijk wilde ze verpleegkundige worden.'

Esther had na thuiskomst geen pijn. Haar operatiewond genas naar behoren. Al vrij snel kon zij weer eten en te drinken. Ze is vrijwel altijd positief gebleven, ook in een later stadium. Zij hield er wel rekening mee dat ze zou moeten worden bestraald of een chemokuur zou moeten ondergaan, maar ze bleef relativeren. Op 8 december, een dag voordat ze de uitslag van een nieuw scanonderzoek zou krijgen, heeft ze bijvoorbeeld nog vrolijk staan

dansen op het eindejaarsfeest bij het Reinalda. Na afloop was ze lichamelijk kapot, maar toch. Intussen hadden wij bedacht dat we er even tussenuit wilden. Gewoon, een weekendje weg. Wat de uitslag van de scan ook zou zijn. Boedapest, daar zouden we heen gaan. De artsen in het Van Leeuwenhoek waren bij het onderzoek nog niet genoeg te weten gekomen over Esthers gezondheids-toestand. Daarom moest een echo worden gemaakt van haar lever. 'Uiteindelijk hebben we

besloten niet naar Boedapest te gaan, maar in plaats daarvan de boot richting Ierscheiling te pakken. Dat is achteraf een goede keuze geweest, want we moesten een dag eerder terug dan verwacht. Esther kon niet meer eten en drinken. De volgende ochtend hebben we het ziekenhuis gebeld. Na een nieuw onderzoek is bij Esther een maagsonde ingebracht, waardoor ze vloeibaar astromatenvoedsel tot zich kon nemen. Op 14 december ontdekte de chirurg een gevoelige plek in

Esthers maagstreek. Hij wilde meteen een punctie doen. In de hal van het ziekenhuis moesten Esther en ik anderhalf uur op de uitslag wachten. Het leek net Schiphol, met al die passerende mensen met koffers. We hebben nog gezien hoe een kerstboom werd binnengebracht en opgetuigd. Dat gaf wat afleiding. Toen hoorden we hoe het zat. 'Deze kanker gaat ons inhalen, was de mededeling van de oncoloog.'

Esther en Harald - die elkaar zeven jaar geleden in het lokale uitgaanscircuit hebben leren kennen - wisten opnieuw even niet waar zij het moesten zoeken. In de weken die volgden, stortten zij zich - noodgedwongen - in een vrijwel dagelijks pendeltocht tussen hun rijtjeswoning in Haarlem-Noord en het Van Leeuwenhoek.

'Esther kreeg steeds grotere voedingsproblemen. Keer op keer kostte zij de maagsonde uit, die dan weer moest worden ingebracht in het ziekenhuis. Esther begon inmiddels afwezig te raken. De glans uit haar ogen was weg. Ze werd ook steeds afhankelijker van anderen, terwijl dat helemaal niet paste bij haar karakter.' Op 23 december hebben de artsen besloten de maagsonde voor een sonde in Esthers buik te vervullen. Tegelijkertijd is een apparaatje in haar lijf aangebracht. Dat ding was nodig voor de chemokuur die ze zou ondergaan.'

Vlak voor de jaarwisseling kreeg Esther haar eerste chemotherapie. 'De artsen wilden proberen een nieuwe tumor te verkleinen. Pas toen is mij echt duidelijk geworden hoe ernstig de situatie was. Dat is het verschil tussen dingen horen en dingen beseffen. Op oudejaarsdag ging het mis met de buiksonde. Kort daarvoor waren ook in Esthers darmen kanker-

cellen ontdekt.'

'Op 1 januari, om kwart over twee 's nachts, ging thuis de telefoon. Esther belde me zelf, vanuit het Van Leeuwenhoek. Ze vertelde dat ze op het punt stond naar de OK te worden gebracht. Voor een spoedoperatie. Ze had veel pijn.'

De als 'levensreddend' bedoelde operatie slaagde, maar bood slechts soelaas voor dat moment. Esthers darmen blokkeerden. Ze kreeg een buikvliesontsteking. Op 4 en 11 januari volgden nieuwe operaties. 'De chemo was al op 1 januari stopgezet. Het was dweilen met de kraan open. Op 13 januari heeft de chirurg Esther en mij medegedeeld dat verdere medische behandeling geen uitkomst meer bood. Esther zou alleen nog pijnbestrijding, voeding en vocht krijgen. 'Dus ik ga dood. Wat een kutzooi, zei ze na het gesprek met de chirurg. Daarna werd het even heel emotioneel. Achteraf gezien is dat een van de weinige momenten geweest dat Esther zich merkbaar heel elendig voelde.'

De volgende dag moesten zaken worden geregeld. Welke muziek wilde Esther tijdens haar eigen crematie laten horen? Hoe moest de aan familie en omvangrijke vriendenkring te sturen rouwkaart eruit komen te zien?

'Esther was vierendertig. Totdat ze kanker kreeg, is ze nooit ziek geweest. Ze heeft veel gesport. Softbal, zaalvoetbal, hardlopen. Over de dood had ze nooit hoeven nadenken. Maar uiteindelijk heeft zij zelf de knopen doorgehakt over de rouwkaart en de crematie.'

'Op 24 januari is om medische redenen de voeding stopgezet en resteerde het toedienen van vocht en pijnbestrijding. Om de laatste periode van haar leven in een huiselijke sfeer te kunnen doorbrengen,

stond Esther op een wachlijst voor een hospice. Ze kon als eerste worden opgenomen. Maar vorige week donderdag kreeg ik een telefoontje vanuit het Van Leeuwenhoek. Esthers toestand was dusdanig verslechterd, dat ik maar beter meteen naar het ziekenhuis kon komen. Die dag was ons laatste, moeizame contact. Op vrijdag lag ze op spengapen. Ik ben in het Van Leeuwenhoek gebleven. Afgelopen zaterdag, om kwart voor vier 's nachts, is Esther overleden.'

Vrienden van het Haarlemse paar waren inmiddels begonnen aan de voorbereidingen voor een collectief erbetoon, afgedrukt in de Haarlems Dagblad-editie die ruim 48 uur na Esthers dood is verschenen. 'Ik heb gaandeweg steeds meer respect voor hen gekregen', zegt Harald Visser (36, in het dagelijks leven werkzaam bij een drukkerij). 'Ook de manier waarop de artsen en verpleegkundigen in het Van Leeuwenhoek Esther hebben behandeld, zal ik niet vergeten. Ze hebben echt alles uit de kast getrokken om Esther te helpen. We zijn van begin af aan heel open geweest over wat er met Esther aan de hand was. De mensen om ons heen kregen per e-mail steeds het laatste nieuws te horen. Zodoende hoefde ik alles maar één keer te vertellen. Het schrijven van mails heeft voor mij tegelijkertijd ook therapeutisch gewerkt.'

'Dat Esther haar lot zo moedig heeft gedragen, biedt me ook troost. Als zij zich geestelijke in een afgrond had gestort, was het voor mij, de familie en haar vrienden ondraaglijk geworden.'

Esther Strik is donderdag in aanwezigheid van ruim 200 familieleden, vrienden en bekenden op Westerveld gecremeerd.

STEMMINGMAKERIJ

NOG 25 DAGEN TOT DE GEMEENTERAADSVERKIEZINGEN

Beeckestijn toch vóór verkiezingen verkocht